

διὰ τὸ ἐμπόριον τῶν περαλιῶν· τὸ κυριώτερον αὐτῶν ἐμπόριον εἶνε ἡ ξυλεία· ἀπὸ τὰς περαλίαις τῆς Καρίας, Λυκίας καὶ Παμφυλίας φέρουσιν οἰκοδομήσιμον καὶ καύσιμον ξυλείαν εἰς τοὺς λιμένας τῆς Συρίας, Κύπρου καὶ Αἰγύπτου.

Ἡ γλῶσσα τῶν Καταλλοροζίων ἔχει πολλὰ τὰ ἰδιόζοντα καὶ ἰδιόφρασμα (οὕτω π. χ. λέγουσι πενήμα ἀντιμνήμα) ἔχει δὲ καὶ πολλὰς ξέναις λέξαις.

Α. ΣΠΥΡΙΔΗΣ.

Η ΜΙΚΡΑ ΚΟΜΗΣΣΑ

ὑπὸ ΟΚΤΑΒΙΟΥ FEUILLET

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 5.

4 Ὀκτωβρίου.

Παῦλε, τὰ πράγματα θαλοῦνται καὶ ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω τὴν γνώμην σου περὶ τοῦ περακτέου. Ἄκουσε τί συνέβη καὶ ἀπάντησέ με ἀμέσως.

Τὴν πέμπτην τὸ πρωῒ, σφραγίσας τὴν ἐπιστολὴν μου κατέβην ὅπως τὴν περαδώσω εἰς τὸν ταχυδρόμον καὶ, ἐγγιζούσης τῆς ὥρας τοῦ προγεύματος, μετέβην εἰς τὴν αἴθουσαν. Βιὴ εὐρὴν κἀνένα ἐκεῖ ἐκάθησα παρὰ τὴν ἐστίαν ἀναγινώσκων τὸν τελευταῖον ἀριθμὸν τῆς Ἐπιθεωρήσεως, ὅτε ἀνοιχθείσης αἰφνιδίως τῆς θύρας εἶδον εἰσερχομένην τὴν μικρὰν κόμησσαν, ἣτις εἶχε διανυκτερεύσει ἐν τῷ πύργῳ. Μετὰ τὸν ἀτυχῆ διάλογον τῆς προτεραιίας, ὃν κάλλιστα ἐγνώριζον ὅτι εἶχεν ἀκούσει ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, ἢ συνέντευξις κατ' ἰδίαν μετὰ τῆς κυρίας ταύτης ἦτον ἥμισυ ἐπιθυμητή. Ἐγερθεὶς ἐν τούτοις προσέκλινον ἐδαφιαίως καὶ ἀντεχειρετήθη ὑπ' αὐτῆς δι' ἐλαφροτάτης κλίσεως τῆς κεφαλῆς, ἧς ἤμην ἴσως ἀνέξιος μετὰ τὰς χθεσινὰς μου ἀνοησίας. Τὰ πρῶτα βήματα τῆς μικρᾶς κομῆσεως, ὅτε μὲ εἶδεν, ἐπρόιδον ταλάντευσιν τινα καὶ ἀμφιβολίαν, ἀρσιζόντα βᾶδισμα πέρδικος ἐλαφρῶς κατὰ τὴν πτέρυγα πλῆγωθείσης. Ἀφοῦ ἐφάνη ἐπὶ τινος στιγμᾶς διστάζουσα ἂν ἤθελε τραπήῃ πρὸς τὸ παράθυρον ἢ τὸ κλειδοκύμβαλον, ἔλαβεν αἰφνης πολυμηροτέρων ἀπόφασιν καὶ διηυθύνθη ἄνευ περαιτέρω δισταγμοῦ πρὸς τὴν ἐστίαν, ἣτοι τὴν ἰδικιτέραν μου ἐπικράτειαν.

Ὁρθίως ἐνώπιον τοῦ καθίσματός μου καὶ ὄχων ἀνά χεῖρας τὸ περιοδικὸν ἀνέμενα τὰ συμβησόμενα μετὰ φαινομένης ἀταραξίας, ἣτις πολὺ φοβοῦμαι ὅτι ἀτελέστατα ἔκρυπτε τὴν ἐσωτερικὴν μου ἀγωνίαν. Τὴν ἐπικειμένην ἐζήγησιν καθίστα λίαν ἐπίφοβον οὐ μόνον ἢ ἐπιβαλλομένη εἰς τὸν τυχόντα ἐλευθερίου ἀγωγῆς πρὸς τὰς γυναῖκας ἀβρότης, ἀλλὰ καὶ ἡ ζωηρὰ συναισθησις τῆς ἐνοχῆς μου, ἣτις περιώριζεν ἐντὸς στενωπῶν ὀρίων τὸ δικαίωμα τῆς

νομίμου ἀμύνης καὶ μὲ παρέδιδεν ἀνυπερέσπιστον εἰς τὴν διάκρισιν γυναικὸς νέας, ζωηρᾶς καὶ πιθανῶς φιλεκδικού.

Ἡ κυρία Πάλμη σταματήσασα ἀπέναντί μου ἐπτήριζε τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μαρμάρου τῆς ἐστίας καὶ ἔτεινεν εἰς τὸ πῦρ τὸ περιέχον τὸν ἀριστερὸν αὐτῆς πόδα χρυσόμελαν ὑποδημάτιον. Οὕτως ἐγκατασταθεῖσα ἐστράφη ἔπειτα πρὸς ἐμὲ χωρὶς νὰ εἴπῃ οὐδὲ λέξιν, παρκτηροῦσα μετὰ χαρᾶς τὴν στενοχωρίαν μου, ἣτις ἦτο μεγάλη. Καλὸν ἐνόμισα τότε νὰ ἐπαναλάβω τὴν ἀνάγνωσίν μου, πρὸ τούτου ὁμῶς καὶ ἐν εἵδει μεταβάσεως ἠρώτησα αὐτὴν μετὰ πολλῆς εὐγενείας — «Μήπως ζητεῖτε τὸ περιοδικὸν τοῦτο, κυρία;»

— Εὐχαριστῶ, κύριε, δὲν ἤξεύρω νὰ διαβάξω», μοὶ ἀπήντησε διὰ φωνῆς ἱκανῶς τραχείας· ἐγὼ δὲ ἐκφράσας διὰ φιλόφρονος νεύματος τὴν λύπην ἣν μοὶ ἐπροξένει ἡ ἀποκάλυψις τῆς τοιαύτης ἀγνοίας, ἐκῆθισα καὶ ἠσθάνθην ἐμκυτὸν ὀπωροῖν ἡσυχώτερον, ὡς μονομάχος ὑποστάς τὸ πῦρ τοῦ ἀντιπάλου αὐτοῦ καὶ νομίζων σωθεῖσσαν οὕτω τὴν τιμὴν. Ἀλλὰ μετὰ τινὰς στιγμὰς ἡ θέσις μου ἤρχισε καὶ πάλιν νὰ μοὶ φαίνεται ἱκανῶς δυσάρεστος, ἀφοῦ εἰς μᾶτην ἠγωνιζομένην ν' ἀπομονωθῶ ἀναγινώσκων καὶ ἔβλεπον χορεύοντα ἐπὶ τοῦ χάρτου πλῆθος χρυσομάζων σανδαλίων. Φανερὰ ἐπίθεσις ἤθελε μοὶ φανῆ προτιμωτέρα τῆς σιωπηλῆς ἐκείνης ἐχθρότητος τῆς γείτονός μου, ἣν ἐμάντευον ἐκ τοῦ κροταλισμοῦ τῶν δακτυλίων ἐπὶ τοῦ μαρμάρου τῆς ἐστίας, τῆς ἀνυπομόνου κινήσεως τοῦ ποδὸς καὶ τῆς σπασμωδικῆς τῶν βωλῶνων διασταλῆς. Μεγάλην λοιπὸν ἠσθάνθην ἀνακούφισιν ὅτε ἀνοιχθείσης καὶ πάλιν τῆς θύρας ἐπακουσιάσθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς νέον πρόσωπον, ὅπερ ἐδικαιοῦμένη νὰ θεωρήσω ὡς σύμμαχον. Ἦτο δὲ τοῦτο ἡ κυρία Δουμέτρη, ἐπιστήμιος φίλη τῆς θυγατρὸς τῆς κυρίας Μαλουέ, χήρα ὠραιοτάτη καὶ κατὰ τι τῶν συντρόφων αὐτῆς φρονιμοτέρα. Τὸ τελευταῖον τοῦτο προτέρημα ὡς καὶ τὸ ὑπέροχον κάλλος τῆς ἠσφάλισαν αὐτῇ πρὸ πολλοῦ τὴν ἀντιπάθειαν τῆς κυρίας Πάλμης, ἣτις σκώπτουσα τὰς βαθυχρόους ἐσθῆτας καὶ τὸ ἐλεγειακὸν ἐνίοτε ὄφος τῆς ἀντιζήλου τῆς ἐπωνόμασεν αὐτὴν χήραν τοῦ Μαλαβάρ. Ἡ κυρία Δουμέτρη στερεῖται μὲν πνεύματος, ἀλλ' ἔχει ἀντίληψιν ὀρθὴν, ἀρκοῦσαν παιδείαν καὶ τινὰ βωμαντισμὸν, ὃν ἀρέσκειται ἐπιδεικνύουσα ἐν τῇ συναναστροφῇ. Βλέπουσα δὲ ὅτι οὔτε εἰς τὸ κυνήγιον διέπρεπον, οὔτε εἰς τὸ σφαιριστήριον, αὐτε εἰς τὸν χορὸν ἢ ἄλλην τινὰ κοσμικὴν διασκέδασιν μὲ ὑπέθεσε διαπρέποντα τοῦλάχιστον ἐπὶ διαλεκτικῇ εὐφυίᾳ καὶ ἀνέλαβε νὰ βεβαιωθῇ περὶ τούτου. Αἱ σχέσεις ἡμῶν κατέστησαν οὕτω φιλικώταται· καθότι, ἂν δὲν ἠδυνάθην ν' ἀνταποκριθῶ εἰς πάσας αὐτῆς τὰς προσδοκίας, ἐκροῶμαι τοῦλάχιστον τὰς αἰσθηματικὰς φράσεις τῆς μετ' εὐλαβοῦς προσοχῆς ὑποκρινόμενος ὅτι ἐννοῶ αὐτάς, καὶ τοῦτο τὴν ὑπερευχαριστεῖ.

Τὸ κυανοῦν βλέμμα τῆς μικρᾶς κομῆσης ἤστραψεν ἐξ ἀγρίας χαρᾶς ὡς εἰ κῆχαρίσται τὴν τύχην τὴν πέμψασαν αὐτῇ εὐχλωτὸν θῦμα. Ἀφίσασα τὴν ὠρκαίαν χήραν νὰ προχωρήσῃ μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης τὸ βᾶδισμα αὐτῆς

ἐπισσευρμένης καὶ πενθίμου βραδύτητος ἀνεκάγχασεν αἴρνης κρόζουσα μετ' ἐμφάσεως: «Εὖγε, κυρία μου! περιπατεῖτε ὡς θῆμα μεταβαῖνον εἰς τὸν τόπον τῆς θυσίας, ὁμοιάζετε τὴν Ἰφιγένειαν . . . ἢ μᾶλλον τὴν Ἑρμιόνην! . . .

« Ἀκολουθοῦσα ἐνδακρῶς τοῦ νικητοῦ τὸ ἄρμα».

Τίνος εἶναι ὁ ἀνωτέρω στίχος; . . . ἐγὼ εἶμαι τόσον ἀμαθής . . . Πιστεύω ὅτι εἶναι τοῦ φίλου σου Λαμαρτίνου, ὅστις τὸν ἔγραψεν ἐπίτηδες διὰ σέ, ἀγαπητή μου.

— Πῶς ἀπαγγέλλετε τώρα καὶ στίχους, ἀγαπητή μου κυρία;» ἀπεκρίθη ἡ κυρία Δουμέτρη, ἥτις στερεῖται ἐτοιμότητος.

— Δικτὶ ὄχι, ἀγαπητή μου; Μήπως ἔχετε σαῖς τὸ μονοπόλιον τῶν στίχων; Ἄλλ' ἐνθουσαῖμαι τώρα ὅτι τὸν στίχον «ἀκολουθοῦσα ἐνδακρῶς» ἔκουσα ἀπαγγελλόμενον ὑπὸ τῆς Φαχὴλ, ὅστε δὲν εἶναι τοῦ Λαμαρτίνου, ἀλλὰ τοῦ τραγικοῦ Βουαλώ. . . . Ἄκουσα, ἀγαπητή μου Ναθαλία, ἔχω σκοπὸν νὰ σε ζητήσω μαθήματα τινα συνδικλάξεως ἠθικῆς καὶ σπουδαίας, ἥτις πρέπει νὰ ᾖναι διασκεδαστικωτάτη. Καὶ διὰ ν' ἀρχίσωμεν, εἰπέ με, παρακαλῶ, ποῖον προτιμᾶς τὸν Λαμαρτίνον ἢ τὸν Βουαλώ;

— Ἄλλὰ μεταξὺ τούτων οὐδαμῶς ὑπάρχει σχέσις», ἀπεκρίθη ἡ κυρία Δουμέτρη μετὰ πολλῆς σοβαρότητος καὶ θαυμαστῆς εὐπιστίας.

Δὲν τὸ ἤξευρα, εἶπεν ἡ κυρία Πάλμη—δεικνύουσα με ἔπειτα διὰ τοῦ δικτύλου προσέθεσε. — Ἴσως προτιμᾶτε τῶν ἀνωτέρω ποιητῶν τὸν κύριον, ὅστις γράφει καὶ οὗτος στίχους».

— Ὅχι, κυρία μου, ἀπατάσθε, δὲν γράφω στίχους», εἶπεν ἐγὼ, ἐνῶ ἡ κυρία Δουμέτρη, εἰς ἣν ἡ συναίσθησις τῆς ἐξόχου αὐτῆς εὐμορφίας παρέχει ἀκντάβλητον γαλήνην ψυχῆς, ἤρκετο νὰ μειδιάσῃ μετὰ νωχελείας. Καταπεσοῦσα ἔπειτα ἐπὶ τῆς ἔδρας, ἣν τῆ εἶχον παρεχωρήσει, — «Τί πένθιμος καιρὸς», μοὶ εἶπεν «ὁ φθινοπωρινὸς οὗτος οὐρανὸς ἐπικάθηται ὡς νεκρικὴ πλάξ ἐπὶ τῆς ψυχῆς! Ὅλα τὰ δένδρα φαίνονται κυπάρισσοι καὶ οἱ ἀγροὶ ἀπέραντον νεκροταφεῖον. Τὸ πᾶν ὁμοιάζει . . .

— Δι' ὄνομα Θεοῦ, Ναθαλία, σταμάτησε αὐτοῦ», διέκοψεν ἡ μικρὰ κόμηςσα. Πέριμνε τοῦλάχιστον νὰ προγευματίσωμεν ἢν ἐπιμένῃς νὰ αἰσθηματολογῆς νηστικὴν θάρρωσθήτην ἐπὶ τέλους.

— Δὲν με λέγεις τί ἔχεις σήμερον τὸ πρωτὸν», εἶπεν ἡ ὠραία χήρα, «πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ ἐπέρασες πολὺ κακὴν νύκτα».

— Ἐγὼ, ἀγαπητή μου; Μὴ λέγεις τοιαῦτα πράγματα. Ἄπ' ἐναντίας εἶδον ὄνειρα καὶ οὐράνια . . . ἤμην εἰς ἕκστασιν . . . ἡ ψυχὴ μου συναναστρέφη μετὰ ψυχῶν ὡς ἡ ἰδική σου . . . εἶδον ἀγγέλους μειδιῶντας μοι διὰ τῶν κυπαρίσσω . . . καὶ τὰ λοιπὰ κουροφέξαλα.

Ἡ κυρία Δουμέτρη ἤρρυθρίσεν ἐλαφρῶς καὶ ἀντὶ ν' ἀποκριθῆ ἔλαβεν ἀνὰ χεῖρας τὸ ἐπὶ τοῦ μαρμάρου τῆς ἐστίας περιοδικόν.

— Δέν με λέγεις Ναθαλία, ἐπανελάβεν ἡ κυρία Πάλμη, ποίους ἄνδρας θὰ ἔχομεν τὸ ἑσπέρας εἰς τὸ γεῦμα;

Ἡ ἀμνηστικὰς Ναθαλία ὠνόμασε τὸν κ. Βρευλλῆ, δύο ἢ τρεῖς ἄλλους κυρίους ὑπάνδρους, καὶ τὸν ἱερέα τοῦ δήμου.

— Τότε ἀναχωρῶ εὐθὺς μετὰ τὸ πρόγευμα», εἶπεν ἡ μικρὰ κόμησα, ἀτενίζουσά με κατὰ πρόσωπον.

— Τοῦτο δὲν εἶναι κολακευτικὸν δι' ἡμᾶς, ἐπιθύρῃσεν ἡ κυρία Δουμέτρη.

— Κάλλιστα γνωρίζεις», εἶπεν ἡ ἄλλη μετὰ θαυμαστῆς προπετείας, «ὅτι μόνον τῶν ἀνδρῶν ἡ συναναστροφή μ' εὐχαριστεῖ, καὶ δὲν θεωρῶ ἀνήκοντας εἰς τὸ φύλον τοῦτο οὐδ' εἰς κανέν ἄλλο τρεῖς τάξεις ἀνθρώπων, τοὺς ἐγγάμους τοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς λογιωτάτους». Ἐκστομίσασα τὸ ἀπόφθεγμα τοῦτο ἡ κυρία Πάλμη, ἐτόξευσε ἐπ' ἐμὲ καὶ ἕτερον βλέμμα, ὅπως ἐννοήσω ὅτι μ' ἔκαμνε τὴν τιμὴν νὰ με κατατάξῃ, καίτοι ἀνάξιον τοιαύτης τιμῆς, εἰς τὴν τρίτην τάξιν τῶν οὐδετέρων ὄντων. Ἀκούσασα εὐθὺς ἔπειτα ἔχουντα τὸν κώδωνα τοῦ πύργου ἀνέκραξε περιχαρῶς· ἀΐδου τὸ πρόγευμα, δόξα τῷ Θεῷ! διότι πεινῶ ὡς λύκος, ἀν ἦναι μὲ τὴν ἄδειαν τῶν ἀύλων πνευμάτων καὶ τῶν εὐαισθητῶν ψυχῶν». Ταῦτα εἰποῦσα ἐξωλίσθησε μέχρι τῆς ἄλλης ἄκρας τῆς αἰθούσης καὶ ὑπῆγε νὰ κρεμασθῇ εἰς τὸν τράχηλον τοῦ μαρκησίου Μαλουέ, εἰσελθόντος μετὰ τῶν προσκεκλημένων του, ἐνῶ ἐγὼ ἔσπευδον νὰ προσφέρω τὸν βραχίονα εἰς τὴν κυρίαν Δουμέτρη, προσπαθῶν ν' ἀποζημιώσω αὐτὴν διὰ πάντοίων περιποιήσεων δι' ὅσα ὑπέστη ἐξ αἰτίας μου βασιανιστήρια.

Ὡς ἴσως παρετήρησες, ἡ μικρὰ κόμησα ἐπέδειξε καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἀνωτέρω σκηνῆς πολλὴν μὲν προπέτειαν καὶ ἀπρεπῆ ἀθυροστομίαν, ἀλλὰ καὶ πνεῦμα πολὺ περισσότερον ἢ ὅσον ἀπέδιδον αὐτῇ. Καίτοι δὲ τὸ πνεῦμα τοῦτο μετεχειρίσθη κατ' ἐμοῦ, ἀντὶ νὰ δυσανασχετήσω ἠὲ χριστήθην μᾶλλον ἐκ τούτου, διότι πρὸ παντός ἄλλου ἀποστρέφομαι τὴν βλακίαν, χείρονα κατ' ἐμὲ καὶ ἐπιφοβωτέραν οὕσαν πάσης ἄλλης κακίας. Πλὴν δὲ τούτου ἡ δικαιοσύνη μὲ ἠνάγκαζε νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἡ ἀντεκδίκησις τῆς μικρᾶς κομήσεως, ἐξαιρουμένων τῶν κατὰ τῆς ἀθώας κυρίας Δουμέτρης ριφθέντων λίθων, δὲν ὑπερέβη τὰ ὅρια τῶν ἐν πολέμῳ νομίμων, εἶχε δὲ καὶ χαρακτηριστῆρα τινὰ ἀστείότητος μᾶλλον ἢ ἀσπόνδου γυναικείου μίσους, προκαλουμένου πολλάκις ἐξ ἀφορμῆς πολὺ ἐλαφροτέρας τῶν κατ' ἐμοῦ εὐλόγων παραπόνων τῆς ἐχθρᾶς μου. Διαρκούσης τῆς ἀψιμαχίας ἔτυχε πολλάκις νὰ μειδιάσω κατ' ἐμαυτὸν, καὶ μετ' αὐτὴν ἠσθκνόμην τὴν ἀπέχθειάν μου πρὸς τὴν ἀεικίνητον τρέλλαν τῆς μικρᾶς κομήσεως ἱκανῶς μετριασθεῖσαν καὶ μεμιγμένην μετὰ μεγάλης δόσεως οἴκτου καὶ συμπαθείας.

Αἱ γυναῖκες διακρίνουσι μετὰ πολλῆς ὀξύδερκειας τῶν αἰσθημάτων τὰς τροποποιήσεις, ἡ δὲ κυρία Πάλμη οὐ μόνον ἐνόησεν ἀμέσως τὸ κέρδος αὐτῆς ἐν τῇ ὑπολήψει μου, ἀλλὰ καὶ ὑπολαβοῦσα τοῦτο πολὺ μεγαλείτερον τοῦ πραγματικοῦ ἐπεχείρησε νὰ καταχρασθῇ τῆς νίκης. Ἐπὶ δύο ὅλας ἡμέ-

ρας πλείστα ἔρριψε κατ' ἐμοῦ βέλη, τὰ ὅποια ὑπέμεινα μετὰ πολλῆς προ-
 τήτος, ἀνταποδοῦς μάλιστα περιποιήσεις τινάς· καθότι δὲν ἠδυνάμην νὰ
 ἀσπασθῶ τὰς ἀσυγνώστους ἐκφράσεις τοῦ διαλόγου μου μετὰ τῆς κυρίας
 Μιχαῆ, οὐδ' ἐνόμιζον ἱκανὴν τούτου τιμωρίαν τὸ ἐλαφρὸν μαρτύριον, ὅπερ
 ὑπέστην μετὰ τῆς ἑρκείας γῆρας τοῦ Μαλαχάρ. Ἡ ἀνοχή μου αὕτη ἤρκεσε
 νὰ πείθῃ τὴν κυρίαν Πάλμην ὅτι ἠδύνατο νὰ μὲ μεταχειρισθῆ ὡς δορυάλω-
 τον χώραν. Ὅπως δὲ δοκιμάσῃ τὴν ἀρτιγέννητον αὐτῆς ἐπὶ τῆς βουλήσεως
 καὶ τῆς καρδίας μου ἐπιρροήν, εὐηροστήθη νὰ μοι ζητήσῃ κατ' ἐπανάληψιν
 μικράς τινος ὑπηρεσίας, ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας ἀναθέτουσι συνήθως αἱ γυ-
 ναῖκες, ὡς δαίγματα ἐξαιρετικῆς εὐνοίας, εἰς τοὺς πιστοὺς αὐτῶν ἱππότεας.
 Ταῦτας ἐξετέλεσα εὐγενῶς μὲν, ἀλλὰ καὶ μετὰ προφανοῦς ψυχρότητος, πι-
 στεύων ὅτι οὔτε εἰς πᾶσαν ἡλικίαν οὔτε εἰς ὅλους τοὺς χαρακτῆρας ἀρμό-
 ζουσι τὰ καθήκοντα προθύμου θεράποντος τῶν κυριῶν. Ἡ ἐπιφύλαξις μου
 ἐν τούτοις αὕτη οὐδόλως ἐκώλυσε τὴν μικρὰν κόμησάν νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἤμην
 ὄλος ἰδικὸς τῆς καὶ πρόθυμος ν' ἀξήσω τὸν ὄμιλον τῶν ὀπισθεν τοῦ ἄρματος
 αὐτῆς συραμένων. Ὑπὸ τοιαύτης κατεχομένης ιδέας μ' ἐπλησίασε χθὲς τὸ
 ἔσπερας μετὰ πολλῆς ἐλευθερίας ζητοῦσα τὴν τιμὴν νὰ χορεύσῃ τὸ κατύλιον
 μετ' ἐμοῦ. Εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην αἴτησιν ἀπήντησα γελῶν ὅτι οὐ-
 δεμίαν ἔχω πείραν τοῦ χοροῦ τούτου, ἀλλ' αὕτη ἐπέμενε νὰ γείνη τὸ θέλημα
 τῆς, ἰσχυριζομένη ὅτι ὁ ἐπιδείξας τασχύτην ἐν τῷ δάσει εὐκνησίαν ἀδύνα-
 τον εἶναι νὰ μὴ εὐδοκιμήσῃ καὶ ὡς χορευτής. Ὅπως δὲ ἐπιθέσῃ τέλος εἰς
 τὴν συζήτησιν μὲ παρέστρεψεν μετὰ πολλῆς οἰκειότητος ἐκ τοῦ βραχίονος, λέ-
 γουσα ὅτι δὲν εἶναι συνειθισμένη ν' ἀκούῃ ὄχι.

— Οὐτ' ἐγὼ, κυρία μου, ἀπεκρίθην, νὰ ἐκτίθεμαι ἐνώπιον τοῦ κόσμου.

— Πῶς! οὔτε διὰ νὰ μ' εὐχαριστήσητε;

— Οὔτε διὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσω, ἐν δὲν ὑπάρχῃ ἄλλος πρὸς τοῦτο τρό-
 πος. Ταῦτα εἰπὼν ἐχαίρετσα αὐτὴν μετὰ μειδιάματος, ἀλλ' ὁ τόνος δι' οὗ
 ἐπρόφερα τὰς ἀνωτέρω λέξεις ἦτο τοιοῦτος, ὥστε δὲν ἔκρινε πρέπον νὰ ἐπι-
 μείνῃ καὶ ἐπέστρεψεν ἀμέσως πρὸς τοὺς χορευτάς, οἵτινες κατεσκόπευον ἡμᾶς
 μετὰ προφανοῦς ἐνδιαφέροντος. Ἡ ἄνευ ἐμοῦ ἐπιστρέψασα μικρὰ κόμησα ἐγένε-
 νετο δεκτὴ μετὰ ψιθυρισμῶν καὶ μειδιαμάτων, εἰς τὰ ὅποια ἀπεκρίθη διὰ
 βραχείας τινὸς φράσεως, ἧς δὲν ἠδυνήθην νὰκούσω εἰμὴ μόνον τὴν λέξιν
 στοίχημα. Μικρὰν ἀποδώσας εἰς τοῦτο κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην σημασίαν
 ἐκάθισα πλησίον τῆς κυρίας Δουμέτρης καὶ αἱ δύο ἡμῶν ψυχαὶ ἀνῆλθον ἐπὶ
 ἄρματος νεφελῶν εἰς τὸν θεῖον αἰθέρα.

Ἡ ἐπιούσα ἦτο προωρισμένη εἰς μέγα ἐν τῷ δάσει κυνηγέσιον, οὗ ἐζή-
 τησα τὴν ἄδειαν νὰ μὴ μετάσχω, θέλων νὰ χρησιμοποίησω μίαν ὄλιαν ἡμέ-
 ραν μοναξίας, ὅπως προαγάγω τὴν βραδέως προοδεύουσαν ἱστορικὴν μου ἐκ-
 θεσιν περὶ τῶν ἐρειπίων τῆς Μονῆς. Οἱ κυνηγοὶ συνῆλθον περὶ μεσημβρίαν ἐν
 τῇ αὐλῇ τοῦ πύργου, ἧτις ἀντήχισεν ἐπὶ ὄλον τέταρτον τῆς ὥρας ἐξ ὕλκων

καὶ σκληρισμάτων μέχρι τῆς ἀναχωρήσεως τῆς Θορυβώδους ἐκείνης σπείρας. Ὁ θόρυβος ἐξέλιπε τότε βαθμηδὸν καὶ ἔμεινα τέλος πάντων μόνος καὶ κύριος ἐμαυτοῦ ἐν σιωπῇ καὶ ἡσυχίᾳ, ἣν ἡ σπκιότης τῆς τοιαύτης ἀπολαύσεως καθίστα ἔτι γλυκυτέραν.

Κατεγινόμεν ἀπὸ τινῶν στιγμῶν κούπτων μετὰ πολλῆς προθυμίας καὶ ἠδονῆς ἐπὶ γιγαντιαίου εἰς φύλλον τόμου, ὅτε ἤκουσα κάλπικσμα ἵππου ὑπὸ τὴν δειροστοιχείαν καὶ εὐθὺς ἔπειτα κτύπον πετάλων ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τῆς αὐλῆς. Ὑποθέσας ὅτι ὁ θόρυβος οὗτος προήρχετο ἐκ κυνηγοῦ βραδύναντος νὰ φθάσῃ εἰς τὴν συνέντευξιν, ἤρχισα νὰ ἀντιγράφω ἐκ τοῦ ὀγκώδους τόμου τὰ σχετικὰ τοῖς συνεδρίοις τῶν Βενεδεκτίνων χωρία, ὅτε ἐπῆλθε νέα πάλιν καὶ πολὺ τῆς πρώτης σοβρωτέρᾳ διακοπῇ, κρουομένης ἤδη τῆς θύρας τῆς βιβλιοθήκης. «Εἰσελθετε», ἔκραζα μετὰ τόνου φωνῆς, ὅστις καθίστα τὴν λέξιν ταύτην σχεδὸν ταυτόσημον τῇ «Ἐξέλθετε». Τοῦτο ὁμῶς εὐθέλως ἐκώλυσε τὸν κρούοντα νὰ εἰτέλθῃ ἀμέσως. Ἰδὼν πρὸ μικροῦ τὴν κυρίαν Πάλμης ἡγουμένην τῆς κυνηγετικῆς ἴλης μεγάλως ἐξεπλάγην βλέπων αἴφνης αὐτὴν ἐνώπιον ἐμοῦ, ἀπεκῆ τὴν κεφαλήν, τὴν κόμην ἀναθεθεμένην πρὸς τὰ ὀπίσω, κρατοῦσαν μαστίγιον εἰς τὴν δεξιάν καὶ τὴν ἄκρην τῆς μακρῆς αὐτῆς ἵππευτικῆς ἐσθῆτος διὰ τῆς εὐωνύμου. Ἡ ὁρμὴ τοῦ δρόμου ἐφάνετο καταστήσασα ἔτι ζωηροτέρην τὴν ἔκφρασιν τοῦ προτάπου καὶ τοῦ βλέμματος αὐτῆς τὴν ὀξύτητα, ἀλλ' ἡ φωνὴ τῆς ἐφάνετο ὀλιγώτερον τοῦ συνήθους εὐστάθης, ὅτε μὲ εἶπεν, ἄμα εἰσελθοῦσα — «Συγχωρήσατε μὲ τὴν ἐνόχλησιν . . . ἡ κυρία Μαλουὲ δὲν εἶναι ἐδῶ;

— Ὅχι, κυρία μου, δὲν εἶναι ἐδῶ, ἀπεκρίθην ἱστάμενος ὀρθὸς καὶ κίνητος ὡς στήλη.

— Καὶ δὲν ἤξεύρατε ποῦ εἶναι;

— Ὅχι, κυρία. Ἄλλ' ἂν θέλετε ὑπάγω νὰ τὴν ζητήσω.

— Εὐχαριστῶ . . . τὴν εὐρίσκω καὶ μόνη μου . . . μοὶ συνέβη ἐν μικρὴν δυστύχημα . . .

— Δυστύχημα, κυρία μου;

— Ἐλάχιστον πρᾶγμα . . . κλαδίον δένδρου ἔσχιτε τὸ λωρίον τοῦ πέλους μου καὶ ἔπεσαν τὰ πτερὰ μου.

— Τὰ γαλανὰ σας πτερὰ, κυρία;

— Μάλιστα τὰ γαλανὰ μου πτερὰ, καὶ ἠναγκάσθην νὰ ἐπιστρέψω διὰ νὰ τὰ ῥάψω . . . Ἀλλὰ σεῖς, ὡς βλέπω, ἔχετε διαθέσιν νὰ μελετήσατε.

— Μεγίστην, κυρία μου.

— Μήπως ἔχετε σήμερον κατεπείγουσάν τινα ἐργασίαν.

— Ἰκανῶς κατεπείγουσαν.

— Τόσον χειρότερα!

— Διατί;

— Διότι . . . ἐπεθύμουγ . . . μ' ἔλθε ἡ ἰδέα νὰ σε παρακαλέσω νὰ με

συναδεύσετε εἰς τὸ δάσος. Ὅταν θ' ἀναχωρήσω οἱ κυνηγοὶ θὰ εἶναι ἤδη ἐκεῖ . . . καὶ δὲν δύναμαι νὰ ὑπάγω μόνη . . . πόσον μακρὰν . . .

Ταῦτα φελλίζουσα, τὰ ἱκανῶς συγκεχυμένα διὰ τοῦ ἄκρου τῶν χειλέων ἢ μικρὰ κόμησα εἶχεν ὄψιν κρυφίφρανα ἄμα καὶ τεταραγμένην, ἣτις ἠόξησε τὸ ἀπὸ τῆς ἀπροσδοκίτου αὐτῆς εἰσόδου κατέχον με αἰσθητικῆς δυσπιστίας.

— Κυρία μου, ἀπεκρίθην, εἶμαι ὄντως δυστυχῆς καὶ ἔσομαι ἀπρηγόρητος διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ εὐτυχήματός, τὸ ὅποιον ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ μοι προσφέρετε, ἀλλὰ πρέπει ἀνυπερθέτως νὰ ἔχω ἐτοίμην αὖριον τὸ πρῶτὸ τὴν ἐκθεσιν ταύτην, ἣν περιμένει ὁ ὑπουργὸς μετὰ πολλῆς ἀνυπομονησίας.

— Φοβεῖσθαι μὴ χάσετε τὴν θέσιν σας;

— Δὲν ἔχω δημοσίαν θέσιν, κυρία μου.

— Τότε ἀφήσατε πρὸς χάριν μου τὸν ὑπουργὸν νὰ περιμένῃ.

— Τοῦτο δὲν γίνεται, κυρία.

Ἡ τελευταία μου ἀπάντησις ἀπῆρσε εἰς τὴν κόμησάν, ἣτις μοὶ εἶπεν ἀποτόμως: — Τὸ πρᾶγμα καταντᾷ περίεργον! . . . Πῶς τόσην μόνον ἐπιθυμίαν ἔχετε νὰ μ' εὐχαριστήσητε;

— «Κυρία μου», ἀπεκρίθην τότε οὐχ ἤττον ξηρῶς, «εἶμαι ἀπ' ἐγκντίας προθυμότετος νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, οὐχὶ ὅμως καὶ νὰ σᾶς κάμω νὰ κερδίσετε τὸ στοιχημᾶ σας».

Τὸν ὑπαινιγμὸν τοῦτον μετεχειρίσθην κάπως κατὰ τύχην, βρασιζόμενος εἰς ἀναμνήσεις τινὰς τῆς χθεςινῆς ἑσπέρας. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἐπέτυχον τοῦ σκοποῦ καθότι ἡ κυρία Πάλμη ἔγεινε κατακόρφυρος καὶ ψιθυρίσασα ἀσυναρτήτους τινὰς λέξεις ἐξῆλθε τεταραγμένη τοῦ σπουδαστηρίου.

Ἡ κατησχυμένη αὐτῆς φυγὴ προῦξένησε δυσάρεστον καὶ εἰς ἐμὲ συγκλίνησιν. Οὐδῶλος μὲν πιστεύω ὅτι τὸ εἰς τὰς γυναῖκας ὀφειλόμενον σέβας πρέπει νὰ ἦναι οὕτως ἀπεριόριστον, ὥστε νὰ ὑποτασσώμεθα ἀγογγύστως εἰς πάσας αὐτῶν τὰς ξενοτροπίας, ἀνεχόμενοι οἰκνδήποτε κατὰ τῆς ἡσυχίας καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας ἡμῶν ἐπιβουλήν. Ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου τὰ ὅρια τῆς ἐνδοικύτης περιστάσει ἐπιτρεπομένης εἰς καλῶς ἀνατετραμμένον ἄνδρα ἀμύνης εἶναι στενώτατα, καὶ ἐφοβούμεν μὴ ὑπερέβην αὐτὰ ἀπαντήσας ζωηρότερον τοῦ δέοντος εἰς γυναῖκα αὐθάδη μὲν καὶ ἀδιάκριτον, ἀλλὰ καὶ μὴ ἔχουσαν οὐδεμίαν ἄλλην ἐν τῷ κόσμῳ προστασίαν, πλὴν τοῦ ὀφειλομένου εἰς τὸ φύλον αὐτῆς σεβασμοῦ. Ἐνῶ ἠσχαλούμην εἰς τοιαύτην τῆς διαγωγῆς μου ἀνάκρισιν, ἤχησαν καὶ τάλιν κτυπήματα εἰς τὴν θύραν τῆς βιβλιοθήκης, ἣ δὲ εἰσελθοῦσα ἦτο ἡ κυρία Μιλαρέ, εἰς ἄκρον κάκεινη συγκεινημένη. — «Δὲν με λέγετε, εἶπε, τί συνέβη;»

Ἐσπευσα ἀμέσως νὰ διαγηθῶ αὐτῇ τὰ διατρέξαντα, ἐπαναλαβῶν ἀκριβῶς τὸν μετὰ τῆς κυρίας Πάλμης διάλογόν μου, καὶ πολλὴν μὲν ἐκφράζων μεταμέλειαν διὰ τὴν ζωηρότητά μου, παρατηρῶν ὅμως ὅτι ὄντως ἀκατανόητος ἦτο ἡ πρὸς ἐμὲ συμπεριφορὰ τῆς κυρίας ταύτης, τῆς δις ἐν δικαστήματι εἰ-

κοιτεσσάριον ὡρῶν καθιστώτης ἀντικείμενον στοιχήματος ἀνθρώπου, οὐδὲν ἄλλο παρ' αὐτῆς ἀπαιτοῦνται εἰμὲν μόνον ν' ἀφίστη αὐτὸν ἤτυχον.

— Οὐδὲν ἔχω ἐναντίου σας παράπονον», ἔσπευσε ν' ἀποκριθῆ ἡ καλὴ μαρκησία, καὶ ἀπὸ τινῶν μάλιστα ἡμερῶν ἐκτιμῶ κατ' ἀξίαν τὴν διαγωγὴν σας καὶ τὴν ἰδικὴν της. Ἡ θέσις ἐν τούτοις εἶναι δυσάρεστος. Ἡ πτωχὴ κόρησα ἤλθε νὰ ἐφθῆ εἰς τὰς ἀγκάλας μου, κλαίουσα καὶ ἰσχυριζομένη ὅτι τὴν μετεχειρίσθητε ὡς γυναῖκα τοῦ δρόμου.

Διευμαρτυρήθη ἐντόνως ἀνακράζων — «Κυρία μου κατὰ λέξιν ἐπαγγέλασθαι εἰς ὑμᾶς ὅσα εἶπον».

— Δὲν πρόκειται περὶ τῶν λόγων σας, ἀλλ' ἴσως ὁ τρόπος σας . . . Κύριε Γεώργιε, δώσατέ μοι τὴν ἀδειαν νὰ ἐξηγηθῶ ἄνευ ἐπιφυλάξεως. Μήπως φοβείσθε μὴ ἐρρασθῆτε τῆς κυρίας Πάλμης;

— Οὐδόλως, κυρία μου.

— Μήπως ἐπιθυμεῖτε νὰ σας ἀγαπήσῃ ἐκείνη;

— Οὐδέ τοῦτο, σας ἐρκίζομαι.

— Τότε κάμετέ με μίαν χάριν. Ἀφήσατε σήμερον κατὰ μέρος τὸ φιλότιμον καὶ συνοδεύσατε τὴν κυρίαν Πάλμην εἰς τὸ κινῆγιον.

— Τί λέγετε, κυρία μου!

— Ἡ συμβουλὴ σας φαίνεται παράδοξος· πιστεύσατε ὅμως ὅτι αὕτη εἶναι προϊόν ὡρίμου σκέψεως. Ἡ ψυχρότης, τὴν ἑποῖαν δεῖκνύετε εἰς τὴν μικρὰν κόρησαν, δι' ἣν τριακῆ ἀντίστασις εἶναι ὅλως ἀσύνηθες καὶ πρωτοφανές πρᾶγμα, εἶναι ἡ κυριωτάτη αἰτία τοῦ πείσματος μεθ' οὗ σας καταδιώκει. Ἐνδώσατε λοιπὸν, κάμετε ταῦτα πρὸς χάριν μου.

— Σπουδαίως, πιστεύετε, κυρία μου. . .

— Πιστεύω, ἀπεκρίθη γελῶσα ἡ ἀγαθὴ γραῖα, καὶ μὴ σας κηκοφανῆ τοῦτο, ὅτι θέλετε παύσαι θεωρούμενος ὑπ' αὐτῆς ὡς ἀνώτερος τῶν ἄλλων, ἅμα ὑποταχθῆτε εἰς τὸν κοινὸν ζυγόν.

— Οἱ λόγοι σας, κυρία μου, μοὶ προξενοῦσι πολλὴν ἀπορίαν. Οὐδέποτε ἐφραγτάσθην νὰ ποδώσω τὰς ἐνοχλήσεις τῆς κυρίας Πάλμης, εἰς αἰσθητὰ οὕτω κολακκευτικὸν διὰ τὴν φιλοτιμίαν μου.

— Καὶ εἴχετε πληρέστατα δίκαιον», ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ ἡ μαρκησία. «Μέχρι τοῦδε οὐδὲν τοιοῦτο ὑπάρχει, δόξα τῷ Θεῷ. Ὑπάρχει μόνον κίνδυνος νὰ καταντήσῃ ἐκεῖ τὸ πρᾶγμα, καὶ τοῦτο ὡς τίμιος ἀνθρώπος δὲν πιστεύω νὰ τὸ εὐχεσθε, ἀφοῦ δὲν τὴν θέλετε.

— Εἶμαι ἑτοιμος ν' ἀκολουθήσω τὴν συμβουλήν σας. Ὑπάρχω ἀμέσως νὰ ζητήσω τὸν πῖλον καὶ τὴν μάστιγάν μου. Μένει μόνον νὰ ἴδωμεν τίνι τρόπῳ θέλει δεχθῆ ἡ κυρία Πάλμη τὴν τοσοῦτον βραδύνασαν προθυμίαν μου.

— Θέλει τὴν δεχθῆ εὐχαρίστως, ἂν προσφέρετε αὐτὴν μετὰ φιλοφροσύνης», ἀπήντησεν ἡ μαρκησία τείνουσά μοι τὴν χεῖρα, ἣν ἠσπάσθην μετὰ πολλοῦ σεβασμοῦ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἴσης εὐγνωμοσύνης.

Όταν εισήλθον εἰς τὴν αἴθουσαν ἐν κυνηγετικῇ ττολῇ, εὔρον τὴν κυρίαν Πάλμην ἐπὶ ἑδρᾷ παρὰ τὴν ἐστίαν, ἐρυθροῦς ἔτι ἔχουσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ καταγινομένην εἰς προσήλωσιν τῶν πτερῶν τοῦ πύλου αὐτῆς.

— Κυρία μου, τῆ εἶπον, τόσον κκτάκαρδα ἐλυπήθην ὅτι σὰς δυσήρεστησα, ὥστε ἠσθάνθην τὴν ἀνάγκην νὰ σὰς ζητήσω ἀμέσως συγγνώμην διὰ τὸν ἀσυγχώρητόν μου τρόπον. Εἶμαι ἤδη εἰς τὰς διαταγὰς σας. Ἄν ἀποποιηθῆτε τὴν προφορὰν μου, θέλτε μοι ἐπιθέλλει τιμωρίαν δικαιοσύνην μὲν, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ σφάλματός μου βκρυτέραν.

Ἡ κυρία Πάλμη προσέχουσα μᾶλλον εἰς τὴν συγκίνησιν τῆς φωνῆς μου ἢ τὴν διπλωματικὴν ἔμφρασιν τῆς φράσεως, ἤγειρε τὸ βλέμμα ἐπ' ἐμὲ, ἤνοιξε τὰ χεῖλη, δὲν εἶπε τίποτε καὶ μοι ἔτεινε ἐπὶ τέλους μετὰ τινος συστολῆς τὴν χεῖρα, ἣν ἔπνευσα νὰ δεχθῶ μετὰξὺ τῶν ἰδικῶν μου. Μεταχειρισθεῖσα τότε τὸ στήριγμα τοῦτο ὅπως ὀρθωθῆ ἀνεπήδησεν ἑλαφρῶς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Μετὰ τινος δὲ στιγμᾶς ἐξηρχόμεθα ἔριπποι τοῦ πύργου.

Καθ' ἕνα τὸ μήκος τῆς δεινροστοιχίας δὲν ἀντηλλάχκαμεν οὐδὲ λέξιν, καίτοι κἀλλίστα ἠσθάνομην πόσον ἡ σιωπὴ αὐτῆ ἦτο ἐκ μέρους μου ἄτοπος καὶ γελοία· ἀλλ' ὡς πολλάκις συμβαίνει καθ' ἣν ὥραν ἔχει τις ἀνάγκην εὐγλωττίας, ἔπασχον ἐκ στενωπῆς πνεύματος ἀκαταβλήτου, μάτην ἀναζητῶν εὐπρόσωπον εἰσαγωγικὴν φράσιν καὶ αἰσθανόμενος αὐξάνουσαν κατὰ πᾶσαν στιγμὴν τὴν στενοχωρίαν μου. Πλὴν δὲ τούτου ἐδκσανιζόμεν ὑπὸ σκέψων ὀλων νέων, τὰς ὁποίας εἶχον ἐξεγείρει αἱ εἰσηγήσεις τῆς κυρίας Μκλουέ, καὶ ἐζήτουν νὰ μαντεύσω κατὰ πόσον αὐταὶ ἦσαν βέσται καὶ ἂν, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἦσαν πράγματι φρόνιμοι αἱ συμβουλαὶ τῆς καλῆς μαρκησίας. Ἐνθυμούμενος τὴν ζωηρότητα, τὸ πείσμα καὶ τὴν ἀλαζόνα ἰδιοτροπίαν τῆς γυναικὸς, ἣν ἔβλεπον ἤδη τοσοῦτον καταβεβλημένην, κατελαμβανόμενην ἀἴτιος, ὑπὸ τινος συγκινήσεως καὶ ἀνησυχίας, βλέπων μὲν πάντοτε χαίνουσαν τὴν μετὰξὺ ἡμῶν ἀνυπέρολητον ἠθικὴν ἔχουσαν, ἀλλ' αἰσθανόμενος ἐν τούτοις μειομένην καὶ βαθμηδὸν ἐκλίπουσαν τὴν προτέραν μου ἀντιπάθειαν.

Ἡ κυρία Πάλμη, μὴ δυναμένη νὰ μαντεύσῃ τί ἐσκεπτόμην καὶ στενοχωρουμένη ἐκ τῆς παρτεινομένης σιωπῆς — «Δὲν τρέχομεν ὀλίγον;» μοι εἶπε.

— Ἄς τρέξωμεν» ἀπεκρίθην καὶ εὐθὺς ἠλάσκαμεν ἀπὸ ρυτῆρος, μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ ὑπερκειμένου τῆς κολιάδος τῶν ἐρειπίων λόφου, ὅπου ἦν ἀγκάσθημεν ἐκόντες ἄκοντες νὰ βραδύνωμεν τὸ βῆμα κκταβαίνοντες διὰ σκολιάς ἀτρκποῦ. Ἡ δυσχέρεια τῆς καταβάσεως ἐχρησίμευσεν ἐπὶ τινος ἀκόμη στιγμᾶς ὡς δικαιολογία τῆς ἀφασίας μου, ὅτε ὅμως ἐσαδίσκαμεν καὶ πάλιν ἐπὶ ὀμαλοῦ ἐδάφους, κατενόησα ὅτι ἔπρεπε τέλος πάντων νὰ εἶπω τι καὶ ἤτοιμαζόμεν νὰ ἐκπαμίσω τετριμμένον τινὰ κοινὸν τύπον. Ἀλλ' εὐτυχῶς μὲ προέλαθεν ἡ κυρία Πάλμη.

— Ἀκούω, κύριε, ὅτι ἔχετε πολὺ πνεῦμα.

— Περὶ τούτου, κυρία μου», ἀπεκρίθη γελῶν, «δύνασθε νὰ κρίνετε ἡ ἰδία.

— Πῶς θέλετε νὰ κρίνω, ἀφοῦ μὲ νομίζετε ὅπως ἀνίκανον πρὸς τοῦτο... Μὴν εἶπητε ὄχι! Πᾶσα ἀρνησις εἶναι περιττὴ μετὰ τὸν διάλογον ἐν ἔτυχῃ ν' ἀκούσω ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους ἐσπέραν τινά, οὐχὶ πρὸ πολλοῦ . . .

— Ἡ ἀπάτη μου ὑπῆρξε μεγάλῃ, ἀλλ' ἡ μετάνοιά μου ἔτι μεγαλύτερα.

— Καὶ κατὰ τί ἠπατήθητε;

— Καθ' ὅλα νομίζω.

— Νομίζετε; ἀρκ δὲν εἴσθε βέβαιος. Ὁμολογήσατε τοῦλάχιστον ὅτι εἶμαι καλὴ.

— Τοῦτο, κυρία μου, τὸ ὁμολογῶ ἐξ ὅλης καρδίας.

— Καὶ ἐλπίζω ὅτι τὸ πιστεύετε. Οὔτε σεῖς εἴσθε κακός, ἀλλὰ πρὸς ἐμὲ ἐδείξατε μεγάλην κακίαν.

— Ἀδύνατον εἶναι νὰ τὸ ἀρνηθῶ.

— Τί εἶδους ἀνθρώπος εἴσθε λοιπόν;» ἐξηκολούθησεν ἡ μικρὰ κήμησα διὰ τραχυτέρας φωνῆς· «Καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ἀκόμη, ὅτι εἶναι ἀληθὴ ὅσα μὲ ἀποδίδουσιν αἱ κακὴ γλῶσσαι τίνι δικαίωματι μὲ περιφρονεῖτε; Μήπως εἴσθε σεῖς ἅγιος ἢ ἀναμωρρωτής; Οὐδεμίαν εἶχετε ποτε ἐρωμένην; Κατὰ τί διαφέρετε τῶν ἄλλων ἀνδρῶν τῆς σήμερον κοινωνίας, καὶ ποῦ εὑρετε τὸ δικαίωμα τῆς περιφρονήσεως; Ἐξηγηθῆτε περὶ καλῶ.

— Ἄν ἐνάμιζον, κυρία μου, ὅτι ἔχω τοιοῦτο δικαίωμα, ἠδυνάμην ν' ἀπαντήσω ὅτι οὐδεὶς ἀνθρώπος ἔλαβέ ποτε τὴν ἰδίαν του διαγωγὴν ὡς κανόνα τῶν κρίσεών του περὶ τῶν ἄλλων, ἀλλ' ἐνῶ ζῆ ὁ ἴδιος ὅπως δύναται, κρίνει τὸν πλησίον του μετὰ πολλῆς αὐστηρότητος, πρὸ πάντων οἱ ἄνδρες, οἵτινες τολμῶσι νὰ κατακρίνωσι τὰς ἀδυναμίας, τὰς ὁποίας προκαλοῦσι καὶ ἐξ ὧν ὠφελοῦνται. Τοῦτο εὐρίσκω ἐγὼ ἄδικον καὶ μάλιστα γελοῖον. Ἄν δὲ οὕτω σκεπτόμενος ἐπετέθην ἐν τούτοις τόσῳ πικρῶς ἐναντίον σας κατὰ τὸν διάλογον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἔτυχῃ μοίρῃ ν' ἀκούσατε, καὶ εἶπον ἐν τῇ ὀρμῇ τῆς ἀντιλογίας πολὺ πλείονα ἢ ὅσα πράγματι ἐφρόνουν, τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι σεῖς καὶ ἐγὼ τοσοῦτον διαφέρομεν κατὰ τὰς ιδέας καὶ τὸν χαρακτήρα, ὥστε ἀδύνατον ἦτο νὰ μὴ αἰσθανθῶμεν κατ' ἀλλήλων ἐκ πρώτης ὄψεως εἶδος τι ἐκπλήξεως καὶ ἀντιπάθειας. Ἡ τοιαύτη διάθεσις, ἡ μεταβληθεῖσα ἐξ ὀλοκλήρου, ἀμα κάλλιον σῶς ἐγνώρισα, μὲ παρέσυρεν εἰς τὰς ἀπερισκέπτους κρίσεις, αἵτινες σῶς ἐλύπησαν, πολὺ ὅμως ὀλιγώτερον ἢ ἐμὲ, ἀφοῦ ἀνεγνώρισα πόσον ἤμην ἄδικος καὶ ἠπατημένος».

Ἡ τοιαύτη μου εἰλικρινὴς μὲν, ἀλλ' οὐχὶ ἴσως ἀρκούντως σαφὴς ἀπολογία δὲν ἔτυχεν ἀπαντήσεως, καθότι κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὑπερβάντες τὰ ἐρείπια τῆς Μονῆς εὐρέθημεν κίφνης ἐν μέσῳ τῆς ὀπισθοφυλακῆς τοῦ ἱππικοῦ. Ἡ ἐμφάνισις ἡμῶν διήγειρεν ὑπόκωφόν τι ψιθύρισμα μεταξὺ τῶν κυνηγῶν, οἵτινες κυκλώσαντες τὴν κυρίαν Πάλμην συνεχίροντο αὐτῇ γελῶν.

τες διὰ τὸ κέρδος τοῦ στοιχήματος. Τὰ συγχαρητήρια ὁμῶς ταῦτα ἐδέχεται ἡ μικρὰ κόμησσα μετ' ἀδιαφορίας καὶ στενοχωρίας μάλιστα προφανούς, ὅπως δὲ ἀπαλλαγῆ αὐτῶν ἐμαστίγῳσι τὸν ἔππον καὶ εἰσώρμησεν εἰς τὸ δάσος.

Ὁ κ. Μιλουὲ μὲ ὑπεδέχθη μετὰ μείζονος ἔτι τῆς συνήθους αὐτῷ εὐπροσηγορίας, καίτοι δὲ οὐδόλως ὑπηνίχθη τὴν αἰτίαν τῆς ἀκουσίας μου μεταβάσεως εἰς τὴν κυνηγετικὴν ἐκείνην πανήγυριν, κατέβαλεν ἐν τούτοις πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως καταστήτῃ αὐτὴν κατὰ τὸ δυνατόν διασκεδαστικὴν. Μετ' οὐ πολὺ οἱ κύνες ἐξήγειραν γιγαντιαίων ἔλαφρον καὶ ἔκολούθησεν αὐτοὺς μετὰ πολλῆς προθυμίας, ἐκτιμῶν κατ' ἀξίαν τὴν ἀνδροπρεπῆ ἐκείνην διασκεδάσιν, καίτοι δὲν ἀρκεῖ αὕτη μόνη πρὸς πλήρωσιν πάσης μου ἐπι τῆς γῆς ἐπιθυμίας.

Τὸ κυνήγιον ἀπέβη ἀτυχές· καθότι οἱ πρωτόσκυλοι ἔχασαν τὰ ἔχνη καὶ ἡ νίκη ἐκλινεν ὑπὲρ τῆς ἐλάφου. Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἡμῶν ἡ δαίλη ἐσκιαγράφει ἐπὶ τοῦ οὐρκνοῦ τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων καὶ τῶν λόφων, μελαγχολικὸν σκότος ἠπλοῦτο ἐπὶ τοῦ δάσους καὶ ὑπόλευκος ἐπὶ τῶν λειμώνων ὁμίχλη, ἀχνὸς δὲ πυκνοτέρα ἐπεσκόπητο ἐπὶ τῶν ἐλιγμῶν τοῦ διατέμνοντος τὴν κοιλάδα ῥυακίου. Ἐνῶ ἐπεσκόπουν μετὰ συγκινήσεως τὴν σκηνογραφίαν ταύτην ἐνθυμίζουσάν μοι ἐποχὴν εὐτυχαστέραν, εἶδον αἴφνης πλησίον μου τὴν κυρίαν Πέλημην.

— Κλίνω νὰ πιστεύσω, μοι εἶπε, μετὰ τῆς συνήθους προσπετσίας, ὅτι μὲ περιφρονεῖτε διὰ τὴν ἀμάθειάν μου καὶ ἔλλειψιν πνεύματος πολὺ μᾶλλον ἢ διὰ τὴν ἀποδιδουμένην εἰς τὴν διαγωγὴν μου ἐλαφρότητα. Προτιμᾶτε τὰ διανοητικὰ χροίσματα τῶν ἠθικῶν. Δὲν ἔχω δίκαιον;

— Ὅχι, κυρία μου, δὲν ἔχετε δίκαιον, ἀπεκρίθην γελῶν. Πρὸ πάντων πρέπει νὰ λείψῃ ἡ λέξις περιφρόνησις, ἔπειτα οὐδόλως πιστεύω εἰς τὴν ἀμάθειάν σας καὶ ἔτι ὀλιγώτερον εἰς τὴν ἔλλειψιν πνεύματος. Τὴν ἀρετὴν θεωρῶ ὡς τὸ πολυτιμώτατον καὶ σπανιώτατον τῶν θεῶν δώρων, ἀλλὰ τεχνίτης ὢν οὐδόλως εἶναι παράδοξον ἂν ἀγαπῶ τοὺς ἐκτιμῶντας τὴν τέχνην καὶ δυναμένους νὰ ὁμιλήσωσι σπουδάζοντες περὶ τῶν πραγμάτων ἅτινα μ' ἐνδιαφέρουσι.

— Πρέπει λοιπὸν νὰ ἔχωσι καὶ αἱ γυναῖκες ἀκαταπαύστως εἰς τὸ στόμα τὰς ψυχικὰς ἐκστάσεις, τὰς κυπαρίσσους καὶ τὴν Ἀφροδίτην τῆς Μήλου, ὅπως ἀποκτήσωσι τὴν ὑποληψίαν σας ὡς φιλόκαλοι καὶ σπουδαῖοι; Ἄλλ' ἔχετε δίκαιον· ἐγὼ οὐδέποτε συλλογίζομαι νομίζω μάλιστα ὅτι μίαν μόνον στιγμὴν ἂν ἐσυλλογιζόμην ἡ κεφαλή μου ἤθελε σπάσει. . . Σεῖς δὲ, τί ἐσκέπτεσθε μέσα εἰς τὸ κελλίον αὐτῆς τῆς γράϊας Μονῆς;

— Ἐσυλλογιζόμην, κυρία μου, ἀπεκρίθην μετ' εὐθυμίας, ὅτι μεγάλη ἦτο ἡ κακία σας, ὅτε μ' ἐκυνηγῆσατε ὡς ἀγρίον ζῶον, καὶ σας κατακράσθη ἐξ ὅλης καρδίας.

— Καί εἴχετε δίκαιον. Ἀλλὰ τώρα μέ καταρᾶσθε ἀκόμη;

— Τώρα ἐπιθυμῶ ὀλοφύχως νά μοι ἦτο δυνατόν νά πράξω ὅτι δήποτε ὑπέρ τῆς εὐτυχίας σας.

— Καί ἐγὼ ἐπίσης, εἶπεν ἡ μικρὰ κόμησσα μετὰ πολλῆς ἀφελείας. Ματὰ τινος δὲ στιγμᾶς σιωπῆς προσέθεσε: "Ἄν ἤμην ἀνὴρ πιστεύω ὅτι ἤθελον γίνεαι ἐρημίτης.

— Τοῦτο θά ἦτο μέγα κρίμα.

— Ἡ ἰδέα μου αὕτη δὲν σᾶς ἐκπλήττει;

— Ὁχι, κυρία μου.

— Ὁμολογήσατε ὅτι μέ πιστεύετε τόσῳ ἰδιότροπον, ὥστε οὐδεμίαν τρέλλην ἤθελε σᾶς ἐκπλήξει ἐκ μέρους μου. Μὲ νομίζετε ἴσως ἰακνήν καί νά σᾶς ἀγαπήτω.

— Διατί ὄχι; ἀπεκρίθην γελῶν. Αἱ διαθέσεις τῶν ἀνθρώπων μεταβάλλονται. Ἐγὼ σήμερον σᾶς ὑπεραγαπῶ. Μιμηθῆτε τὸ καλὸν τοῦτο παράδειγμα.

— Θά με δώσετε τοῦλάχιστον κειρὸν τινα νά σκεφθῶ, πρὶν ἀποφασίσω.

— Ὁχι ὁμῶς πολὺν κειρὸν.

— Ὅσον χρειάζεται . . . ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ εἴμεθα φίλοι.

— Ἄν εἴμεθα φίλοι, δὲν ἔχω τίποτε περισσότερον νά ἐλπίσω, ἀπεκρίθην τείνων τὴν χεῖρα εἰς τὴν κόμησσαν μετ' ὀλοφύχου εἰλικρινείας, ἀλλ' αὕτη ἐδέχθη τὴν χειραψίαν ματὰ τινος ἐπιφυλάξεως. Ἐπελθούσης ἐν τούτοις τῆς νυκτός ἐτρέξαμεν ἐν σιωπῇ μέχρι τοῦ πύργου.

Καταβαίνων τοῦ κοιτῶνος κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δείπνου ἀπήντησα εἰς τὸν προθάλαμον τὴν κυρίαν Μιχαέ. — Λοιπὸν, μέ εἶπε μειδιῶσα, ἐξετελέσατε τὴν συνταγὴν μου;

— Κατὰ γράμμα.

— Ὑπεκρίθητε ὅτι δέχεσθε τὸν ζυγόν;

— Μάλιστα, κυρία μου.

— Καλὰ ἐκάρητε. Τώρα θά ἡσυχάσῃ καί θά σᾶς ἀφήσῃ ἡσυχόν.

— Τὸ εὐχομαι ἐξ ὅλης ψυχῆς.

Ἡ ἑσπέρα παρῆλθεν ἀνευ ἄλλου τινὸς ἐπεισοδίου. Κατὰ τὴν διάσκεψιν αὐτῆς ἀπέδωκα ἐξ ἰδίης πρωτοβουλίας εἰς τὴν κυρίαν Πάλλην μικρὰς τινὰς ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας δὲν μοι ἐζήτηει πλέον, ἐκείνη δὲ ἀφῆκε δις ἢ τρίς τὸν χορὸν ὅπως συνδιαλεχθῆ ἐπὶ τινος στιγμᾶς μετ' ἐμοῦ μετὰ πολλῆς χάριτος καὶ εὐθυμίας, ὅτε δὲ ἀπεσύρθη τῆς αἰθούσης μέ προέπευψε μέχρι τῆς θύρας διὰ βλέμματος φιλικωτάτου.

Ζητῶ ἤδη παρὰ σοῦ, φίλε Παύλε, νά σταθμίσης ἀκριβῶς τὴν σημασίαν, καὶ σπουδαιότητα τῶν ἀνωτέρω καί νά μοι εἴπῃς ἂν ἔργον τῆς φαντασίας μου εἶναι αἱ διαστάσεις τὰς ὁποίας ἀπέδωκα εἰς σύνηθες κοσμικὸν ἐπεισόδιον, ἢ ἂν διαβλέπῃς ἐν αὐτῷ τὰ σπέρματ' αὐτῶν τινὸς περιπλοκῆς, ὅπως ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀνχωρήσω ἀμέσως, διαλύων τὸ πρὸς τοὺς φιλοξε-

νοητάς με συμβόλιον, δι' οὗ ὑπεχρεώθην νὰ μείνω ἐνταῦθα ἐπὶ δέκα ἀκόμῃ ἡμέρας.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι δὲν ἀγαπῶ τὴν κυρίαν Πάλμην καὶ οὔτε δύναμαι οὔτε θέλω νὰ τὴν ἀγαπήσω. Ἡ περὶ αὐτῆς γνώμη μου μετεβλήθη ἐξ ὀλοκλήρου καὶ τὴν θεωρῶ ἤδη ὡς καλὴν γυναῖκα, κἄπως ἐλαφροκέφαλον, διαγωγῆς δὲ, ἐν οὐχὶ ἀμέμπτου, πολὺ τοῦλάχιστον τῆς ὑπολήψεως αὐτῆς καλλιτέρας καὶ πρὸ πάντων ἀγαθωτάτης καρδίας. Πρὸς τὴν κυρίαν ταύτην τρέφω ἤδη ἱκανὴν φιλίαν καὶ πατρικὸν οὕτως εἶπεῖν αἶσθημα, οὐδὲν ὅμως περισσότερο ἢ θυνόμενον νὰ ἐλαττώσῃ τὴν μεταξὺ ἡμῶν ἀπόστασιν. Ἡ ἰδέα νὰ γείνω σύζυγός της μοὶ φαίνεται γελοία, ἤθελον δὲ θεωρήσει ὡς ἀσυνεῖδητον ἔργον νὰ λάβω αὐτὴν ὡς ἐρωμένην, τοσούτω μᾶλλον καθ' ὅσον τὴν πιστεύω ὑπὸ τὸ κράτος φαντασιοπληξίας μᾶλλον ἢ αἰσθήματος σοφωτέρου, κλίνω δὲ καὶ νὰ συμπερισθῶ τὴν ἰδέαν τῆς κυρίως Μαλουέ, καθ' ἣν ἡ μικρὰ κόμησος οὐδὲν ἄλλο ἐπεθύμει καταδιώκουσά με μετὰ τσακῦτης ἐπιμονῆς εἰμὴ μόνον νὰ συμπεριλάβῃ καὶ ἐμὲ ἐν τῷ κομβολογίῳ της. Περικίνων τὴν μακρὰν ταύτην ἐπιστολὴν δὲν εἶναι ἴσως περιττὸν νὰ σ' ἐνθυμίσω ὅτι δὲν εἶμαι αὐτάρεσκος. Ἡ αὐτάρεσκεια δὲν συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἐννοῆται ὅτι ἔτυχε ν' ἀρέσῃ εἰς γυναῖκα, ἀλλ' εἰς τὸ νὰ ἐπαίρεται διὰ τοιοῦτο εὐτύχημα, λησμονῶν πόσον σπανίως συμβαίνει τοῦτο εἰς τοὺς ἔχοντας ἀληθῆ ἀξίαν. Καλὴν νύχτα. (ἀκολουθεῖ)

ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΟΜΑΘΕΙΑΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἐν τῷ τελευταίῳ φυλλαδίῳ τοῦ Παρνασσῶ τῆς 31 Μαΐου ὁ κ. Κ. Α. Παπαζῆς ἐπὶ τέλος τῆς πραγματείας αὐτοῦ ἐπιγραφομένης «Ἡ Γλωσσομάθεια τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ», προσθέτει ὡς παράρτημα ἐπίκρισιν τοῦ ἐν τῷ Ἀττικῷ ἡμερολογίῳ τοῦ 1874 ἀρθριδίου μου περὶ τοῦ «Ἄν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἐλάλει καὶ ἑλληνιστί. Διὸ παρακαλῶ τοὺς κ. ἐκδότες τοῦ Παρνασσῶ ἵνα καταχωρήσωσι τὴν ἐμὴν ἀπάντησιν σύντομον αὖσαν ὅσον τὸ δυνατόν.

Ὁ κ. Παπαζῆς ἀρχόμενος λέγει «Μετὰ τὴν σύνταξιν τῆς ἀνωτέρω ἐκνήσεως, συνέβη νὰ ἴδω τὸ Ἀττικὸν Ἠμερολόγιον καὶ τὴν ἐν αὐτῷ δημοσιευθεῖσαν βραχέϊαν πραγματείαν ὑπὸ τοῦ κ. Λαμπρόλλου «Ἄν ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἐλάλει καὶ ἑλληνιστί, ἣν μετὰ προτοχῆς διεξελθὼν, περετήρησα ὅτι δὲν τισὶ μὲν συμφωνοῦμεν, ἀλλ' ὅμως αἱ σκέψεις τοῦ κ. Α. καὶ μάλιστα πέν ταῖς ἐρμηνείαις τινῶν τῆς Καινῆς Διαθήκης χωρίων, πρὸς τὸ περὶ τῆς ἀγλώττης τοῦ Ἰησοῦ σχετιζομένων ἦσαν πάντῃ σφαλεραί». Ἀδιόφορον ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν τοῦ ζητήματος, ἐὰν τοῦτο συνέβῃ πρὶν ἢ μετὰ. Ὡς πρὸς αὐ-